

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

Alia Milievna moest er aan geloven.

Zij sleet haar jeugd in een dorpje van Oekraïne.

Haar naam was zacht als de zucht van de wind in de berken. Zij heette Alia Milievna.

Alia Milievna was naar Parijs gekomen, nog vóór de eerste wereldoorlog uitbrak. Zij werd door dat zwerversinstinct voortge-

dreven dat als een grote vlucht vogels de vrouwen van haar geboorteland naar de vier windstreken drijft. Daarna ketende de opstand daarginds los en werd voor haar de toegang tot Rusland voor goed gesloten.

Zij kon niet het minst vermoeden, wat er van haar ouders geworden was ; haar moeder die 's Zondags zulk kinderlijk vermaak genoot wanneer zij gekleurde linten strikte rondom de haren van Alia ; haar grote zuster, Natasja, schoon als een zomerdag, en haar vader, die men Ivan de Domoor heette en die van de morgen tot de avond op zijn zolder versierselen maakte voor de unifor-



men der officieren van Tsjernigov.

Zou zij die allen ooit terugzien ?

Dr Berger bezocht haar in de armzalige mansardekamer, die zij per week in de rue Pigalle op Montmartre huurde. Een ikone, beschenen door het licht van een nachtpitje, hing boven de deur.

In haar diepste binnenste lag droefheid verborgen. Zij voelde zich alleen en verlaten. Zij voedde een groot verlangen naar haar geboortestreek. Zij bracht hele nachten door wenend op haar arm, het hoofd onder haar weelderige haren bedolven.

Zij zou zich voorwaar doodgeweend hebben, was het niet geweest, dat een kleine vriendin haar, uit medelijden, had laten kennis maken met het wonderpoeder, dat begoochelingen bezorgt.

De cocaïne als een weldoende fee deed haar vergeten. Zij gaf haar zachte namen. Sprak haar toe, met strelende stem.

Zij borg het poeder in een lederen zakje, dat aan een zijden touwtje op haar borst neerhing. Die aanraking was als een balsem op de wonde die in haar bloedde.

Alia Milievna dacht niet meer aan haar verval. Meer en meer leefde zij in het verleden. Onder de opzweeping van het poeder werden haar herinneringen werkelijkheid. Zij zag zich terug, heel klein meisje, gezeten in de warme zon, spelend met korenhalmen. Zij dacht terug aan de processie, die op de 6^e Januari gehouden werd, als men het ijs brak om het water te zegenen. Zij voelde zich gezeten in een troïka, die door de onder een dikke laag sneeuw bedolven steppen reed. Sneeuw, altijd maar sneeuw, tot aan de gezichteinder. De koetsier zweeptte de paarden op of zaaide in de wind de muziek die hij op zijn harmonika speelde.

Dan was Alia Milievna als gans omgetoverd. Zij was opnieuw het mooie meisje van voorheen. In haar hart woonde een bezielende liefde...

De laatste maal dat ik haar zag, noteerde Dr Berger, had zich een ommekeer in haar voorgedaan. Men kon wanhoop in haar ogen lezen.

Het was op een avond in Juli. Door het open raam ontwaarde men een schone sterrenhemel. Montmartre vermaakte zich, Montmartre lachte en zong. Met die onverschilligheid die gedrogeerde vrouwen eigen is, lag zij languit op het beddelaken uitgestrekt. Het vriendinnetje dat die avond bij haar waakte, zoals men bij een stervende waakt, fluisterde mij zacht toe, dat zij, sinds verschillende dagen, over geen cocaïne meer beschikte. De agenten van de « Mondaine » hadden de kerel, die haar voorzag van het poeder dat begoochelingen schenkt, aangehouden en achter slot gezet. En sindsdien bracht Alia Milievna heeldere dagen door, wenend, gelegen op haar arm, het hoofd onder haar haren weggedoken.

Zij hoorde de muziek niet meer van het harmonikagetokkel, zij hoorde het luiden niet meer van de Paasklokken. Zij hoorde het droef liedje niet meer van de kleine Joodse kleermaker, dat haar wanhopig toeriep, door de ruimte heen, altijd, altijd weer.

Arme Milievna, die in vreemde aarde rust, ver van haar geboortedorp, met een goedkope papieren ikone op haar borst.



HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT

(Vervolg)

Ondertussen waren Polfriet en Tijdgat in de herberg aan 't beraadslagen. Robrecht was zo zwak, dat men hem had moeten te bed leggen. Hij kon niet tegen de open lucht. Wat gedaan? Zeker had men de Fransen niet te vrezen, maar men was toch gejaagd, om zohaast mogelijk te Aalst terug te zijn.

Jan, die enige kennis van geneeskunde had, ging naar de edelman zien en verzekerde dat hij na de middag zou in staat zijn verder te reizen.

Men nam dus smakelijk het ontbijt. In de morgen vernamen de Vlamingen hoe de brand in Condé was ontstaan. Loodgieters hadden op het dak gewerkt, en een vonk van hun brandende kolen, op de zolder gevallen, was aldaar blijven smeulen, om 's nachts die grote brand te veroorzaken.

Het eerste werk van de bestuurder van de gevangenis was de gevangenen te verlossen, en dan, bemerkend, dat Robrecht van Cramshoeven verdwenen was, had men het noodsein gegeven.

Omstreeks de middag kon Robrecht de hand drukken van zijn verlossers. Zij noenmaalden samen; te twee uur stonden vier paarden gezadeld; de baas van de herberg werd betaald en men nam blijde en vol hoop de terugtocht aan naar het oude Aalst.

— God weet, zegde Polfriet, wat er daar mag gebeurd zijn. Het is reeds zo lang dat wij weg zijn.

— Och, sprak Jan, het voornaamste is dat wij onze heer uit de handen van de Fransen hebben verlost.

Robrecht drukte hem dankbaar de hand. Reeds had Polfriet hem aangename mededelingen gedaan over zijn dochter Maria, en wij moeten niet zeggen hoe het hart van de vader klopte om zijn kind weer te zien, dat hij pas na de geboorte had moeten verlaten.

Het was immers zijn enig kind, zijn grootste schat en gerust zou hij niet zijn, vooraleer dit kind tegen zijn vaderhart te hebben gedrukt.

O, Robrecht, wist gij in welk vervloekt kasteel uw kind is, aan welke duivelshanden het toevertrouwd is, ge zoudt van angst bezwijken, ge zoudt, in weerwil van uw zwakke toestand, naar Aalst vliegen!... Maar God bewaakt de arme wees! Er zijn in het hart van de moordenaar van Heverboom gevoelens ontstaan, die hem het weeskind doen achten en eerbiedigen. Zijn geldzucht noopt hem ook, om de rijke dochter in eer en deugd te laten opgroeien.

Polfriet eveneens dacht aan het weeskind Maria en aan wat dokter Meert hem over van Heverboom had medegedeeld. Polfriet, de brave knecht, voelde zich enigszins gerust, toen hij dacht aan dokter Meert, de kalme, verstandige man, die te Aalst hun belangen behartigde.

Terwijl de vrienden, zachtjesaan, hun reis voortzetten, zullen wij eens vertellen wat er sedert hun vertrek uit Aalst is gebeurd.

Dokter Meert had eerst en vooral zich willen geruststellen we-

gens het weeskind. In de kostschool, waar zij verbleef, was hij geweest en had daar met eigen ogen gezien dat zij welvarend was en zeer goed behandeld werd.

Hij had ook maatregelen genomen om alles te weten wat er op het kasteel omging. Het was hem niet onbekend, dat van Heverboom schatten vergaderde, met in de Pontstraat vals geld te smeden. Daarvan had hij reeds menig bewijs, en het zou hem zeer gemakkelijk geweest zijn de schurk te doen aanhouden en hem vervallen te doen verklaren van al zijn rechten.

Maar... was van Heverboom de weduwnaar niet van zijn nicht Flora, de stiefvader van Frans, de enige afstammeling van die edele familie ?

— Neen, zegde dokter Meert, wij zullen trachten al de belangen te redden, en de booswicht onschadelijk maken, zonderdat de goede naam van de familie er door lijdt. Frans mag zelfs niet weten welke helse boef zijn stiefvader en oom is...

Hierop studeerde dokter Meert dag en nacht en hij maakte zich sterk dat in orde te brengen.

Hij beraamde plannen. Op het kasteel van Schaarbeek hadden ook geheime onderhandelingen plaats, die soms aan het onderzoek van de geneesheer ontsnapten.

Van Heverboom was thans rijk genoeg en kon het valsmunten laten. Zijn plan was nu eerlijk en deftig te blijven, zonder stelen of moorden, en hier te leven in wellust en pracht.

Juffrouw Maria zou hij uit de kostschool halen. Het Kasteel der Verdoemenis werd van onder tot boven hersteld, versierd en gemeubeld met een gans buitengewone pracht, zodat velen dachten dat van Heverboom een tweede huwelijk wilde aangaan. De buitengewone onkosten, die de meester van het Kasteel der Verdoemenis zich veroorloofde, gaven hem te Aalst een betere faam.

Op zekere dag zat van Heverboom in zijn bibliotheek reeds een vol uur na te denken, toen hij belde en Karel Kwakbeen ontbood.

Zijn dienstknecht en slaaf was spoedig bij hem en de deur werd op slot gedraaid.

— Zet u neer, zegde Hendrik.

Karel gehoorzaamde bevend, want, telkens als zijn meester hem riep en beleefd aansprak, was er kwestie geweest van een schelmstuk.

— Zet u daar neer, herhaalde Hendrik. Maakt gij veel werk van Frederik Schoulier ?

Karel haalde met een soort van verachting de schouders op en antwoordde :

— Bah, wie zou van zulke ellendeling werk maken ?

— Het is, hervatte Hendrik, dat de man mij begint te vervelen en ik wensden zou mij van hem te ontdoen.

— Mijnheer, mijnheer, weer een moord !

— Ja, maar de laatste. Wij gaan met alles breken en leven als eerlijke lieden. Ge ziet, het kasteel is hersteld, het huis in de Pontstraat ook ; mejuffer Maria gaat terugkomen, maar, maar...

(Wordt vervolgd)